

Arrest

nr. 217 725 van 28 februari 2019
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. VAN ROSSEM
Violetstraat 48
2060 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Mongolische nationaliteit te zijn, op 8 september 2015 handelend in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen X en X, hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 16 juli 2015 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlagen 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 januari 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 februari 2019.

Gehoord het verslag van voorzitter G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van eerste verzoekende partij, bijgestaan door advocaat F. ORAIBI, die loco advocaat S. VAN ROSSEM ook verschijnt voor de tweede verzoekende partij en van advocaat C. MUSSEN, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekers dienden op 21 november 2011 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. De adjunct-commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam op 30 januari 2013 ten aanzien van beide verzoekers de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering

van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoekers stelden tegen deze beslissingen een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.3. Bij arrest nr. 104 862 van 11 juni 2013 weigerde ook de Raad verzoekers de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

1.4. Bij aangetekend schrijven van 18 juli 2013 dienden verzoekers een aanvraag in om, met toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.

1.5. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 23 augustus 2013, na het advies van een arts te hebben ingewonnen, de beslissing waarbij verzoekers' aanvraag om, op medische gronden, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd ongegrond wordt verklaard en ten aanzien van beide verzoekers een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod. Verzoekers stelden tegen deze beslissingen een beroep in bij de Raad.

1.6. Verzoekers dienden, via een op 27 september 2013 gedateerd schrijven, een aanvraag in om, met toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.

1.7. De Raad verwierp bij arrest nr. 115 916 van 18 december 2013 het beroep dat verzoekers instelden tegen de beslissing van 23 augustus 2013 waarbij hun aanvraag om machtiging tot verblijf werd verworpen en de beslissingen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod.

1.8. Op 15 januari 2014 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing waarbij verzoekers' aanvraag om machtiging tot verblijf van 27 september 2013 zonder voorwerp wordt verklaard en ten aanzien van beide verzoekers een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

1.9. Bij aangetekend schrijven van 25 februari 2014 verzochten verzoekers om het hen opgelegde inreisverbod op te heffen.

1.10. Via een op 13 maart 2014 gedateerd schrijven dienden verzoekers een tweede aanvraag in om, met toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.

1.11. De gemachtigde van de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 4 september 2014 de beslissing waarbij verzoekers' aanvraag om machtiging tot verblijf van 13 maart 2014 zonder voorwerp wordt verklaard en ten aanzien van beide verzoekers een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoekers stelden tegen de bevelen om het grondgebied te verlaten van 4 september 2014 een beroep in bij de Raad.

1.12. Bij arrest nr. 142 885 van 9 april 2015 verwierp de Raad het beroep dat verzoekers instelden tegen de bevelen om het grondgebied te verlaten van 4 september 2014.

1.13. Via een op 28 mei 2015 gedateerd schrijven dienden verzoekers een derde aanvraag in om, met toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.

1.14. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging nam op 30 mei 2015 de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten aan B.N., nadat deze was betrapt bij het plegen van een winkeldiefstal.

1.15. Op 16 juli 2015 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging de beslissing waarbij verzoekers' derde aanvraag om, met toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd zonder voorwerp wordt verklaard en ten aanzien van beide verzoekers een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Het bevel om het grondgebied te verlaten van 16 juli 2015, dat op 12 augustus 2015 aan B.N. werd betekend, is gemotiveerd als volgt:

"Mevrouw,

Naam, voornaam: [N.B.]

[...]

nationaliteit: Mongolië

+ 2 minderjarige kinderen :

-[T.K.A.] [...], nationaliteit: Mongolië

-[T.K.E.] [...], nationaliteit: Mongolië

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

onmiddellijk na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van het volgend artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 12° van de wet van 15 december 1980, is zij het voorwerp van een inreisverbod:

Betrokkene is onderworpen aan het inreisverbod dat haar werd betekend op 05.09.2013. Een bevel om het grondgebied te verlaten werd haar betekend op 20.06.2013, 05.09.2013, 03.10.2014 en 30.05.2015. Betrokkene heeft tot nu toe geweigerd om aan zowel het inreisverbod als aan de verschillende bevelen om het grondgebied te verlaten gevolg te geven.

Krachtens artikel 74/12 van de wet van 15.12.1980 dient de aanvraag tot opheffing of opschorting daarvan aangevraagd te worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire beroepspost die bevoegd is voor haar woon- of verblijfplaats in het buitenland. Tijdens het onderzoek van de aanvraag tot opheffing of opschorting heeft betrokkene geen enkel recht op toegang tot of verblijf in het Rijk.

Indien betrokkene wenst dat het inreisverbod wordt opgeheven of opgeschort, moet zij dus terugkeren naar haar land van herkomst of verblijf om de aanvraag daar in te dienen. Zolang daarop geen positief antwoord is, mag betrokkene zich niet op het Belgische grondgebied bevinden.

Met toepassing van artikel 74/14 §3, werd de termijn om het grondgebied te verlaten naar 0 (nul) dagen verminderd omdat:

o 4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven:

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan de diverse bevelen om het grondgebied te verlaten haar betekend op respectievelijk 20.06.2013, 05.09.2013, 03.10.2014 en 30.05.2015."

Dit is de eerste bestreden beslissing.

Het bevel om het grondgebied te verlaten van 16 juli 2015, dat op 12 augustus 2015 aan T.K.B.S. werd betekend, is gemotiveerd als volgt:

"De heer,

Naam, voornaam: [B.S.T.K.]

[...]

nationaliteit: Mongolië

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

onmiddellijk na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van het volgend artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 12° van de wet van 15 december 1980, is hij het voorwerp van een inreisverbod:

Betrokkene is onderworpen aan het inreisverbod dat hem werd betekend op 05.09.2013. Een bevel om het grondgebied te verlaten werd hem betekend op 20.06.2013, 05.09.2013 en 03.10.2014. Betrokkene heeft tot nu toe geweigerd om aan zowel het inreisverbod als aan de verschillende bevelen om het grondgebied te verlaten gevolg te geven.

Krachtens artikel 74/12 van de wet van 15.12.1980 dient de aanvraag tot opheffing of opschorting daarvan aangevraagd te worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire beroepspost die bevoegd is voor zijn woon- of verblijfplaats in het buitenland. Tijdens het onderzoek van de aanvraag tot opheffing of opschorting heeft betrokkene geen enkel recht op toegang tot of verblijf in het Rijk.

Indien betrokkene wenst dat het inreisverbod wordt opgeheven of opgeschort, moet hij dus terugkeren naar zijn land van herkomst of verblijf om de aanvraag daar in te dienen. Zolang daarop geen positief antwoord is, mag betrokkene zich niet op het Belgische grondgebied bevinden.

Met toepassing van artikel 74/14 §3, werd de termijn om het grondgebied te verlaten naar 0 (nul) dagen verminderd omdat:

o 4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven:

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan de diverse bevelen om het grondgebied te verlaten hem betekend op respectievelijk 20.06.2013, 05.09.2013 en 03.10.2014."

Dit is de tweede bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekers werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding te hunnen laste te leggen.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1. Verweerder werpt op dat verzoekers geen belang hebben bij de nietigverklaring van de bestreden beslissingen. Hij stelt dat hij, ingevolge artikel 7, eerste lid, 12° van de Vreemdelingenwet, in casu verplicht is om een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten te nemen en dus niet over enige discretionaire bevoegdheid beschikt. Hij zet uiteen dat hij, gelet op voormelde wetsbepaling, bij een eventuele vernietiging van de bestreden beslissingen, behoudens in het geval hierdoor hogere rechtsnormen zouden worden geschonden, niet anders vermag dan opnieuw over te gaan tot de afgifte van bevelen om het grondgebied te verlaten. Daarnaast geeft hij aan van oordeel te zijn dat de door verzoekers aangevoerde schending van de artikelen 3 en 6 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) niet kan worden aangenomen.

3.2. De Raad benadrukt dat verzoekers de schending aanvoeren van de artikelen 3 en 6 van het EVRM en dat voormelde verdragsbepalingen primeren op de door verweerder ingeroepen wetsbepaling. Door te stellen van oordeel te zijn dat de aangevoerde schending van de artikelen 3 en 6 van het EVRM ongegrond is, loopt verweerder vooruit op het onderzoek van dit middel door de Raad.

Er kan niet zonder meer gesteld worden dat verzoekers geen belang hebben bij de nietigverklaring van de bestreden beslissingen.

De exceptie wordt verworpen.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. Verzoekers voeren in een enig middel de schending aan van de artikelen 62 en 74/13 van de Vreemdelingenwet, van de bepalingen van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van *“alle beginselen van behoorlijk bestuur”*, waaronder de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel, het gelijkheidsbeginsel en het vertrouwensbeginsel, van de artikelen 3, 28 en 29 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind, aangenomen te New York op 20 november 1989 en goedgekeurd bij wet van 25 november 1991 (hierna: het Kinderrechtenverdrag) en van de artikelen 3 en 6 van het EVRM.

Zij verschaffen de volgende toelichting:

“III.1. Schending van art 3 van het EVRM

Artikel 3 van het EVRM omvat het volgende: “Niemand mag worden onderworpen aan foltering en noch aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen”.

Verzoekers hebben schrik dat zij slachtoffer zullen zijn van foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in hun land van herkomst of ernstige bedreiging van haar leven of persoon riskeren als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Dat zij onmogelijk kunnen terugkeren naar Mongolië

Dat zij dan ook onder de bescherming vallen van art 3 EVRM.

Verzoekers begrijpen niet waarom DVZ hier weigert rekening mee te houden, meer nog men maakt hier geen enkele afweging over. Dat dit dan ook onaanvaardbaar is!

Dat DVZ op zijn minst de situatie in hun land van herkomst dient te onderzoeken.

DVZ schendt flagrant het zorgvuldigheidsbeginsel door niet te onderzoeken of cliënten al dan niet kunnen terugkeren naar hun land van herkomst.

Verzoekers zijn al 4 jaar niet meer in hun land van herkomst geweest.

Bovendien kunnen verzoekers dit niet toepassen op hun persoonlijke situatie, zij kunnen immers niet terugkeren naar hun land van herkomst! Zij zijn Mongolië ontvlucht uit schrik voor hun leven en hebben alle banden verbroken.

Dat zij onmogelijk kunnen terugkeren om aan DVZ te bewijzen wat de gevolgen zouden kunnen zijn, dat men hier dus altijd spreekt van een hypothetische situatie.

Dat verzoekers wel degelijk nieuwe elementen naar voren brengen om de huidige situatie in Mongolië te verduidelijken, dat DVZ op zijn minst de situatie in hun land van herkomst dient te onderzoeken.

DVZ schendt flagrant het zorgvuldigheidsbeginsel door niet te onderzoeken of verzoekers al dan niet kunnen terugkeren naar hun land van herkomst.

Verzoekers zijn al 4 jaar niet meer in hun land van herkomst geweest!

Zij kunnen alleen maar afgaan op de mediaberichtgeving om hun gegronde vrees te kunnen staven. Dat het onredelijk is van DVZ om concrete bewijzen te vragen, immers indien zij concrete bewijzen willen verzamelen, is hun leven in gevaar!

Het is niet redelijk van DVZ om te verwachten dat zij hun leven in gevaar brengen, zodat zij kunnen aantonen dat er een reële dreiging is voor hun fysieke integriteit.

Dat dit algemeen geweten is.

III.2. schending van het IVRK

Art 74/13 van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende: "Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land"

Deze bepaling is een indirecte verwijzing naar het Internationale Verdrag voor de Rechten van het Kind.

De belangen van de kinderen zullen altijd vooropgesteld worden, dit wordt expliciet verklaard in artikel 3 van de Internationale Verklaring betreffende de Rechten van het Kind (IVRK):

Art 3 IVRK:

"1. Bij alle maatregelen betreffende kinderen, ongeacht of deze worden genomen door openbare of particuliere instellingen voor maatschappelijk welzijn of door rechterlijke instanties, bestuurlijke autoriteiten of wetgevende lichamen, vormen de belangen van het kind de eerste overweging.

2. De Staten die partij zijn, verbinden zich ertoe het kind te verzekeren van de bescherming en de zorg die nodig zijn voor zijn of haar welzijn, rekening houdend met de rechten en plichten van zijn of haar ouders, wettige voogden of anderen die wettelijk verantwoordelijk voor het kind zijn, en nemen hiertoe alle passende wettelijke en bestuur maatregelen.

3. De Staten die partij zijn, waarborgen dat de instellingen, diensten en voorzieningen die verantwoordelijk zijn voor de zorg voor of de bescherming van kinderen voldoen aan de door de bevoegde autoriteiten vastgestelde normen, met name ten aanzien van de veiligheid, de gezondheid, het aantal personeelsleden en hun geschiktheid, alsmede bevoegd toezicht."

De belangen van de kinderen dienen steeds vooropgezet te worden!

De kinderen van verzoekers hebben het recht op onderwijs. Zij lopen momenteel school in België. Zij moeten minstens de kans krijgen om hun opleiding af te maken.

Men kan niet van verzoekers verwachten dat zij hun kinderen, van school 'plukken' om terug te keren naar hun land van herkomst.

Immers art 28 en art 29 van de Internationale Verklaring betreffende de Rechten van het Kind verklaart het volgende:

Artikel 28 Onderwijs

Het kind heeft recht op onderwijs. Basisonderwijs is voor ieder kind gratis en verplicht. De overheid zorgt ervoor dat het voortgezet - en beroepsonderwijs toegankelijk is voor ieder kind, in overeenstemming met zijn of haar leerniveau. De overheid pakt vroegtijdig schooluitval aan. De handhaving van de discipline op school moet de menselijke waardigheid en kinderrechten respecteren. Internationale samenwerking is nodig om analfabetisme te voorkomen.

Artikel 29 Onderwijsdoelstellingen

Het kind heeft recht op onderwijs dat is gericht op: de ontplooiing van het kind; respect voor mensenrechten en voor de eigen culturele identiteit, de waarden van het eigen land en van andere landen; vrede en verdraagzaamheid; gelijkheid tussen geslachten; vriendschap tussen alle volken en groepen en eerbied voor het milieu. Iedereen is vrij om een school naar eigen inzicht op te richten met inachtneming van deze beginselen en de door de overheid vastgestelde minimumnormen voor alle scholen.

Dat het duidelijk is dat de kinderen van verzoekers het recht hebben op onderwijs, en dat ze die kans ook moeten kunnen krijgen!

België heeft, als staat die de IVRK heeft ondertekend, de plicht om te waarborgen dat een kind toegang heeft tot onderwijs, toch weigert DVZ hier rekening mee te houden in het nemen van hun beslissingen!

Hier wordt met het welzijn van de kinderen gespeeld!

Dat het duidelijk is dat de kinderen van verzoekers de kans moeten krijgen op degelijk onderwijs, en dat een eventuele terugkeer naar Mongolië een moeilijk te herstellen ernstig nadeel met zich mee zou brengen ten opzichte van de kinderen.

De kinderen van verzoekers groeien hier op. Het oudste kind heeft slechts de eerste 7 jaar in Mongolië verbleven en het jongste kind is er zelfs nog nooit geweest! Dat ze opgevoed worden in een Belgische

cultuur. Hoe kan men spreken van een "land van herkomst" van de kinderen?! Het land van herkomst van de kinderen is België!

Bovendien is het oudste kind schoolplichtig! Verwerende partij weigert hier echter voldoende rekening mee te houden!

Dat dienst vreemdelingenzaken op deze wijze het zorgvuldigheidsbeginsel heeft geschonden en haar beslissingen dus ook niet redelijk te verantwoorden zijn.

Dat verzoekers erop willen wijzen dat alle elementen in het dossier van verzoekers in zijn geheel onderzocht moeten worden.

Alvorens een bevel om het grondgebied over te maken moet de DVZ steeds rekening houden met alle elementen van het dossier: de duur van het verblijf in België, gezins- en economische situatie, het feit dat het kind van verzoekers hier naar school gaat en schoolplichtig is, het feit dat het jongste kind in België is geboren, hier opgroeit en nog nooit in Mongolië is geweest, de sociale en culturele integratie in België en het gebrek aan banden met het herkomstland.

Dat het onredelijk is van DVZ om deze elementen niet in overweging te nemen en 'gewoon' bevelen af te leveren.

Bovendien schendt DVZ flagrant de motiveringsplicht.

III.3. Schending van de beginselen van behoorlijk bestuur

Verzoekers wensen op te merken dat de beslissingen van DVZ getuigen van een schending van de beginselen van behoorlijk bestuur.

Als eerste schenden deze beslissingen het zorgvuldigheidsbeginsel.

A.M.M.M Bors omschrijft het zorgvuldigheidsbeginsel als volgt:

"De plicht van de overheid tot zorgvuldige feiten- en informatievergaring tijdens de voorbereidende fase en de plicht alle aspecten of belangen van een dossier in ogenschouw te nemen met het oog op een zorgvuldige besluitvorming."

Dat DVZ deze plicht flagrant schendt. Uit de bestreden beslissingen blijkt op geen enkele wijze dat verwerende partij een afweging heeft gemaakt m.b.t. het volledige dossier van verzoekers.

Alhoewel verwerende partij opmerkt dat verzoekers op 05.09.2013 een inreisverbod betekend kregen, gaat men totaal voorbij aan het feit dat verzoekers op 25.02.2014 een opheffing vroegen van dit inreisverbod.

Dat zij van mening zijn dat het inreisverbod wel degelijk opgeh[ev]en moet worden omwille van de aangehaalde elementen.

Dat verzoekers (of hun raadsman) momenteel nog geen antwoord mocht(en) ontvangen m.b.t. dit verzoek.

Uit de bestreden beslissingen blijkt echter op geen enkele manier dat hier rekening mee is gehouden. Men heeft de maximumtermijn opgelegd zonder enige afweging te maken van de elementen in het dossier!

Men haalt louter aan dat een opheffing gevraagd kan worden, maar gaat voorbij aan het feit dat dit reeds gebeurd is.

Dat dit dan ook een flagrante schending uitmaakt van het zorgvuldigheidsbeginsel!

Bovendien bevestigde uw Raad reeds in zijn arrest nr. 120 763 van 17.03.2014 dat DVZ rekening dient te houden met het geheel van elementen.

Het arrest vermeldt het volgende: "De fragmentarische beoordeling van de voorliggende documenten is dan ook in strijd met het zorgvuldigheidsbeginsel."

Verwerende partij dient het dossier van verzoekers in zijn geheel te onderzoeken!

DVZ schendt de zorgvuldigheidsplicht door geen rekening te houden met ALLE elementen in het dossier.

Bovendien schenden deze beslissingen eveneens het redelijkheidsbeginsel.

Professor Suetens geeft de volgende omschrijving m.b.t. het redelijkheidsbeginsel: "wanneer het bestuursorgaan op evidente wijze een onjuist gebruik van zijn beleidsvrijheid heeft gemaakt, maw wanneer het bestuur kennelijk onredelijk heeft gehandeld."

Verzoekers kregen inderdaad op 05.09.2013 een bevel om het grondgebied te verlaten en op 05.09.2013 een inreisverbod betekend.

Op dat moment waren hun kinderen echter respectievelijk 9 jaar en vier maanden oud.

Dat zij onmogelijk gevolg konden geven aan deze bevelen.

Dat zij een opheffing van de inreisverboden aangevraagd hebben bij de bevoegde diensten.

Dat zij het recht hebben om deze beslissing eerst te ontvangen!

Dat zij zich beroepen op artikel 6 van het EVRM dat zij recht hebben op een eerlijk proces en dat zij in afwachting hiervan in België kunnen verblijven.

Art 6 EVRM stelt: 'Bij het vaststellen van zijn burgerlijke rechten en verplichtingen of bij het bepalen van de gegrondheid van een tegen hem ingestelde vervolging heeft een ieder recht op een eerlijke en openbare behandeling van zijn zaak, binnen een redelijke termijn, door een onafhankelijk en onpartijdig gerecht dat bij de wet is ingesteld. De uitspraak moet in het openbaar worden gewezen maar de toegang tot de rechtszaal kan aan de pers en het publiek worden ontzegd, gedurende de gehele terechtzitting of een deel daarvan, in het belang van de goede zeden, van de openbare orde of nationale veiligheid in een democratische samenleving, wanneer de belangen van minderjarigen of de bescherming van het privé leven van procespartijen dit eisen of, in die mate als door de rechter onder bijzondere omstandigheden strikt noodzakelijk wordt geoordeeld, wanneer de openbaarheid de belangen van een behoorlijke rechtspleging zou schaden.'

Dat zij in ieder geval het recht hebben om hieromtrent eerst duidelijkheid te verwerven en hun rechten te vrijwaren.

Uit de bestreden beslissingen blijkt echter op geen enkele manier dat hier rekening mee gehouden is.

Dat dit dan ook onaanvaardbaar is en een flagrante schending uitmaakt van het redelijkheidsbeginsel!

Vervolgens schenden deze beslissingen het gelijkheidsbeginsel

Het gelijkheidsbeginsel houdt in dat een rechtsregel op gelijke wijze wordt toegepast op eenieder die in het toepassingsgebied ervan valt.

Verzoekers voldoen aan de voorwaarden, zoals ze gesteld zijn in de wet.

Zij zijn in het bezit van de nodige documenten en hebben een opheffing van het inreisverbod gevraagd.

Dat zij hun rechten wensen te vrijwaren en op zijn minst het recht hebben het resultaat van deze procedure eerst af te wachten.

Tenslotte schenden de bestreden beslissingen het vertrouwensbeginsel

Het vertrouwensbeginsel houdt in dat een partij mag vertrouwen op uitspraken en uitgaan van gedragingen van de wederpartij.

DVZ heeft terwijl hun procedure loopt, een bevel om het grondgebied te verlaten afgeleverd. Zonder rekening te houden met de integratie van verzoekers, het feit dat zij hier reeds vier jaar verblijven, het jongste kind hier geboren is, het oudste kind schoolgaand en schoolplichtig is en het geheel van feitelijke elementen.

Het mag duidelijk zijn dat dit het vertrouwensbeginsel schendt!

Uit de acties van verwerende partij bleek op geen enkele wijze dat verzoekers een bevel om het grondgebied te verlaten zouden ontvangen!

Het mag duidelijk zijn dat verwerende partij er enkel op gericht lijkt te zijn om het verblijf van verzoekers zonder gegronde redenen te beëindigen en hun dossier niet correct te behandelen. Dat dit dan ook onaanvaardbaar is!

Hun langdurig verblijf, hun blijf van integratie, het feit dat zij geen strafbare feiten gepleegd hebben, het feit dat het oudste kind schoolplichtig is, het jongste kind hier geboren is en beide kinderen in de Belgische cultuur opgroeien en het feit dat een eventuele terugkeer een schending zou uitmaken van art 3 van het EVRM zorgen ervoor dat verzoekers wel degelijk geregulariseerd dienen te worden, toch weigert verwerende partij hier rekening mee te houden. Dat dit dan ook onaanvaardbaar is!"

4.2.1. Allereerst merkt de Raad op dat de motieven in rechte en in feite van de bestreden beslissingen op eenvoudige wijze in die beslissingen kunnen worden gelezen zodat verzoekers er kennis van hebben kunnen nemen en hebben kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissingen aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikken. De voorziene motiveringen zijn tevens pertinent en draagkrachtig. Er is dan ook voldaan aan de doelstelling van de formele motiveringsplicht (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477).

De Raad wijst er tevens op dat de formele motiveringsplicht niet impliceert dat verweerder in een bestuurlijke beslissing steeds moet uiteenzetten waarom hij van oordeel is dat deze beslissing niet in strijd is met allerhande verdrags- of wetsbepalingen en welke belangenafwegingen hij heeft doorgevoerd, doch slechts dat hij aangeeft op basis van welke concrete juridische en feitelijke grond hij deze beslissing nam. Hieraan werd in casu voldaan.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in de bepalingen van de wet van 29 juli 1991, wordt niet aangetoond.

4.2.2. Daarnaast moet wordt gesteld dat om te kunnen besluiten tot een schending van artikel 3 van het EVRM, verzoekers dienen aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mogen worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico lopen te worden blootgesteld aan folteringen of mensonterende behandelingen. Zij moeten deze beweringen staven met een begin van bewijs. Zij moeten concrete, op hun persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor een onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden volstaat op zich evenmin (RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262; RvS 25 juni 2003, nr. 120.961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123.977). De Raad stelt vast dat verzoekers de mogelijkheid werd geboden om een verzoek om internationale bescherming in te dienen en dat, na een uitvoerig onderzoek van hun beweringen, werd vastgesteld dat de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus hen niet kan worden toegekend. Verzoekers hebben derhalve niet aannemelijk gemaakt dat zij in hun land van herkomst worden vervolgd of dat zij er een reëel risico lopen om het slachtoffer te worden van folteringen of van onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Er blijkt ook niet dat verzoekers nieuwe concrete en dienstige gegevens aanbrachten die verweerder er toe hadden dienen te brengen om nog bijkomende onderzoeken te doen. Tevens moet worden geduimd dat verzoekers de kans kregen hun medische situatie toe te lichten en dat een arts oordeelde dat de door hen aangevoerde gezondheidsproblematiek geen ziekte is zoals voorzien in artikel 9ter, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet. Dit impliceert dat deze arts geen ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit of die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst kon vaststellen. Ook wat betreft hun gezondheids-

situatie blijkt niet dat verzoekers nog nieuwe gegevens aanbrachten. In deze situatie kan niet worden gesteld dat verweerder onzorgvuldig optrad of de verplichtingen die voortvloeien uit artikel 3 van het EVRM miskende

4.2.3. Uit de aan de Raad voorgelegde stukken, meer specifiek uit een administratieve nota van 16 juli 2015, blijkt ook dat verweerder de verplichting die voortvloeit uit artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet in aanmerking heeft genomen om bij het nemen van een beslissing tot verwijdering rekening te houden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokkenen. Verweerder noteerde specifiek wat betreft de belangen van verzoekers' kinderen dat het in het belang van de kinderen is dat zij de administratieve situatie van de ouders volgen en dat verzoekers geen stukken aanbrachten die toelieten te concluderen dat hun kinderen geen scholing zouden kunnen genieten in hun land van herkomst. Het is niet kennelijk onredelijk om uit te gaan van het gegeven dat het, in een normale gezinssituatie, in het in het hoger belang is van de kinderen om niet te worden gescheiden van hun ouders. Dit impliceert dat wanneer ouders in België niet tot een verblijf zijn toegelaten of gemachtigd en zij het Rijk dienen te verlaten, zij zich hierbij dienen te laten vergezellen door hun jonge kinderen teneinde de belangen van deze kinderen en de gezinseenheid niet te schaden. Door erop te wijzen dat hun kinderen vertrouwd zijn met de Belgische cultuur, dat het oudste kind schoolplichtig is en dat het jongste kind nooit in Mongolië verbleef tonen verzoekers niet aan dat verweerder een kennelijke appreciatiefout heeft gemaakt door voor alles de gezinseenheid te willen respecteren en door aan te geven dat niet wordt aangetoond dat een scholing in Mongolië niet mogelijk is. In dit verband kan nog bijkomend worden opgemerkt dat uit het neergelegde administratief dossier blijkt dat het oudste kind reeds schoolplichtig was toen verzoekers naar België kwamen en dat jonge kinderen zich gemakkelijk kunnen aanpassen aan een nieuwe situatie.

Verzoekers kunnen, gezien voorgaande vaststellingen, niet worden gevolgd in hun betoog dat verweerder de bepalingen van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet heeft miskend en is voorbijgegaan aan het hoger belang van hun kinderen en het recht op onderwijs.

4.2.4. In zoverre verzoekers specifiek verwijzen naar een aantal artikelen van het Kinderrechtenverdrag dient daarenboven nog te worden geduoid dat deze bepalingen geen directe werking hebben. Verzoekers kunnen daarom de rechtstreekse schending van deze artikelen van dit verdrag niet dienstig inroepen (RvS 21 oktober 1998, nr. 76.554).

4.2.5. Verzoekers menen dat verweerder de zorgvuldigheidsplicht schond door de bestreden beslissingen te nemen zonder eerst te beslissen over hun verzoek tot opheffing van het inreisverbod dat zij, bij aangetekende brief van 25 februari 2014, indienden. Zij verliezen hierbij evenwel schijnbaar uit het oog dat verweerder uitdrukkelijk motiveerde dat een aanvraag tot opheffing of opschorting vanuit het buitenland dient te gebeuren, dat zij tijdens de behandeling van een dergelijke aanvraag geen enkel recht op toegang of verblijf hebben en dat zij zich zolang er geen positief antwoord op hun verzoek tot opschorting is niet op het Belgisch grondgebied mogen bevinden. Deze motivering laat niet toe te concluderen dat verweerder onzorgvuldig optrad en niet in aanmerking nam dat reeds een aanvraag tot opheffing van het inreisverbod werd ingediend. Zij maken bovendien ook niet aannemelijk dat deze aanvraag nieuwe concrete gegevens bevatte waarmee verweerder onterecht geen rekening hield.

De Raad stelt vast dat verzoekers geenszins aantonen dat verweerder in casu enig relevant gegeven, waarmee hij verplicht was rekening te houden, niet zou hebben betrokken bij het nemen van de bestreden beslissingen of dat hij over onvoldoende gegevens zou hebben beschikt om deze beslissingen te nemen, zodat ook niet kan worden geconcludeerd dat de bestreden beslissingen niet degelijk werden voorbereid en niet zijn gegrond op een correcte feitenvinding.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt niet.

4.2.6. De Raad wijst er ook op dat de bestreden beslissingen niet onder het toepassingsgebied van artikel 6 van het EVRM vallen (EHRM 5 oktober 2000, nr. 39 652/98, Maaouia/Frankrijk; RvS 16 januari 2001, nr. 92.285; J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds.), *Handboek EVRM. Deel 2. Artikelsgewijze commentaar*, Antwerpen Intersentia 2004, vol. I, 409) zodat deze bepaling niet dienstig kan worden aangevoerd. Er is namelijk geen sprake van de vaststelling van burgerlijke rechten of verplichtingen of van een vervolging in de zin van deze verdragsbepaling.

4.2.7. Wat betreft de aangevoerde schending van het gelijkheidsbeginsel dient te worden opgemerkt dat er slechts sprake kan zijn van een schending van voormeld beginsel indien verzoekers met feitelijke en

concrete gegevens aantonen dat gelijke gevallen ongelijk werden behandeld (RvS 16 september 2002, nr. 110.245). Dit is niet het geval, zodat geen schending van het gelijkheidsbeginsel kan worden vastgesteld.

4.2.8. Het vertrouwensbeginsel – dat verzoekers ook geschonden achten – kan worden omschreven als een van de beginselen van behoorlijk bestuur krachtens hetwelk de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid, of op toezeggingen of beloften die de overheid in het concrete geval heeft gedaan (RvS 6 februari 2001, nr. 93.104; RvS 25 februari 2009, nr. 190.792). Het vertrouwensbeginsel houdt in dat door het bestuur bij een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dienen te worden gehonoreerd (RvS 28 januari 2008, nr. 179.021; RvS 23 december 2008, nr. 189.168). Verzoekers aan wie voorheen reeds herhaalde malen een bevel om het grondgebied te verlaten werd betekend en die het voorwerp uitmaakten van een inreisverbod, tonen niet aan dat verweerder door de in casu bestreden beslissingen te nemen is teruggekomen op eerdere beloften of is afgeweken van een vaste gedragslijn. Het feit dat zij zelf aangeven ervan overtuigd te zijn dat er redenen zijn om hen tot een verblijf in het Rijk te machtigen doet aan het voorgaande geen afbreuk.

4.2.9. De uiteenzetting van verzoekers laat evenmin toe te concluderen dat de bestreden beslissingen zijn genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover verweerder beschikt. Een schending van de materiële motiveringsplicht of van het redelijkheidsbeginsel blijkt derhalve niet.

Het redelijkheidsbeginsel speelt trouwens enkel daar waar er een beoordelingsvrijheid is (cf. RvS 9 februari 2006, nr. 154.692). Artikel 7, eerste lid van de Vreemdelingenwet voorziet dat verweerder, behoudens indien meer gunstige bepalingen vervat in een internationaal verdrag gelden, verplicht is om de beslissing tot afgifte van een bevel om het land te verlaten te nemen wanneer een vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod dat opgeschort noch opgeheven is. Verzoekers tonen niet aan dat in voorliggende zaak een meer gunstige bepaling uit een internationaal verdrag van toepassing zou zijn en dat verweerder bijgevolg nog enige beoordelingsvrijheid zou hebben, zodat zelfs niet blijkt dat een schending van het redelijkheidsbeginsel dienstig kan worden aangevoerd.

4.2.10. Verzoekers' beschouwingen laten de Raad ook niet toe de schending van enig ander, niet nader omschreven, beginsel van behoorlijk bestuur vast te stellen.

Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

5. Korte debatten

Verzoekers hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door verweerder.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig februari tweeduizend negentien door:

dhr. G. DE BOECK,

voorzitter

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK